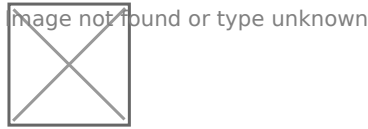

Μια πνευματική «ριζοτόμος» της Εκκλησίας μας μέσα στην άγονη εποχή μας - Του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη

/ [Γνώμες](#)

Μια πνευματική «ριζοτόμος» της Εκκλησίας μας μέσα στην άγονη εποχή μας

Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη

Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου

Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Ανατρέχοντας κανείς στην ελληνική αρχαιότητα ανάμεσα στις πολλές ενασχολήσεις των αρχαίων Ελλήνων θα βρει και αυτή του **“ριζοτόμου”**. Ο ριζοτόμος ήταν ο ασχολούμενος με τη συλλογή ριζών διαφόρων ιαματικών φυτών. Ειδικότερα απέκοπτε τις ρίζες των ιαματικών φυτών και τις χρησιμοποιούσε για την παρασκευή φαρμάκων. Βεβαίως έπρεπε να διαθέτει ιδιαίτερες γνώσεις για τις ιδιότητες αυτών των φυτών και τον τρόπο χρήσης τους στην ιατρική. Γι’ αυτό και στην τότε κοινωνία ο κάθε ριζοτόμος απολάμβανε τον σεβασμό απ’ όλους ως ένα σημαντικό πρόσωπο που πρόσφερε την θεραπεία στους πονεμένους συνανθρώπους του. Χαρακτηριστικά στην ιστορία ως σπουδαίος ριζοτόμος αναφέρεται ο Κρατεύας(1ος αιώνας π. Χ.), ο οποίος έγραψε το πρώτο βοτανολόγιο και το ονόμασε **“Ριζοτομικόν”**. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που πολλοί ιστοριογράφοι στους **“ριζοτόμους”** προσβλέπουν τους προδρόμους των σημερινών φαρμακοποιών.

Όμως θα μας γεννηθεί ο προβληματισμός τι σχέση υφίσταται μεταξύ του **“ριζοτόμου”** και της αγίας οσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευής την οποία τιμά η αγία μας Εκκλησία την 26η Ιουλίου εκάστου εκκλησιαστικού έτους. Και η απάντηση μας δίνεται μέσα από έναν ωραιότατο ύμνο από την ακολουθία του

Όρθρου της Αγίας Παρασκευής. Θα γράψει ο ιερός υμνογράφος: *“Παρασκευή ἐδείχθης, **ρίζοτόμος** πάσης κακίας τοῖς ἄθλοις σου, φυτουργὸς δὲ πάσης εὐσεβείας καὶ λόγῳ καὶ πράγματι.”*Μεταφορικά χαρακτηρίζει την αγία ως “ρίζοτόμο” πάσης κακίας, αφού μέσα από τον θεάρεστο βίο της αποδεικνύεται ότι εκρίζωσε κάθε κακία με τα πνευματικά της παλαίσματα. Αφενός δεν επέτρεψε το κακό να κυριαρχήσει στη ζωή της, αλλά φύτεψε μέσα της την ευσέβεια και δη την αγάπη της για τον Θεό. Αφετέρου δεν ανέχθηκε την κακότητα γύρω της, γι’ αυτό και με κάθε τρόπο την ανέτρεψε με την καλοσύνη της και ιδιαιτέρως με την φιλανθρωπία της. Η αγία Παρασκευή όντως αναδεικνύεται ο *“ρίζοτόμος”* της αμαρτίας παρασκευάζοντας το φάρμακο της αρετής για τους χριστιανούς.

Από το ξεκίνημα της ζωής της αξιώθηκε να ανατραφεί *“ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου”* από δυο ευλαβείς γονεῖς, τον Αγάθωνα και την Πολιτεία. Όταν οι γονεῖς της έφυγαν από τη ζωή αυτή, μοίρασε την περιουσία της στους πτωχούς αδελφούς της εφαρμόζοντας πιστά τον λόγο του αποστόλου Παύλου *“ὥς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὥς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες”*(Β’ Κορ. στ’,10). Κατόπιν αφιερώθηκε στον Πανάγαθο Θεό αποσυρόμενη στην πνευματική της ερημία. Βλέποντας όμως τους συνανθρώπους της να υποφέρουν μέσα στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας αποφάσισε και ξεκίνησε ένα τεράστιο ιεραποστολικό έργο με αποκλειστικό στόχο την διάδοση του ιερού ευαγγελίου. Κατάφερε πολλούς Έλληνες να τους *“εκρίζῶσει”* από την πολυθεία και να τους *“φυτέψει”* στον Λυτρωτή Χριστό.

Απόρροια της μεγάλης απήχησής της στο λαό ήταν η σύλληψή της και τα βασανηστήρια που υπέστη για την αγάπη της στον Κύριο. Αλλά τόση ήταν η πνευματική της δύναμη και η χάρη της από το Θεό που κατόρθωσε δυο βασιλείς, τον Αντωνίνο και τον Ασκληπιό, από την λατρεία των ψεύτικων θεών να τους οδηγήσει στη λατρεία του Ενός και αληθινού Θεού. Εξαιτίας δυο θαυμάτων της, αυτό της θαυματουργικής ανάβλεψης του βασιλιά Αντωνίνου μετά από τύφλωση που έπαθε, καθώς και της εξόντωσης ενός ανίκητου δράκοντος στην επαρχία του βασιλιά Ασκληπιού, κατέστη αληθινή ρίζοτόμος της ασθένειας και της δοκιμασίας. Επιπλέον και με το μαρτυρικό της τέλος, τον δι’ αποκεφαλισμού θάνατό της από τον απάνθρωπο βασιλιά Ταράσιο, ξεριζώθηκε από την ματαιότητα του παρόντος κόσμου και μεταφυτεύτηκε στην αιωνιότητα.

Η αγία Παρασκευή με τη μορφή της και το ανεκτίμητο έργο της ζωντανεύει ξανά μπροστά μας ως απαράμιλλο παράδειγμα και για την δική μας ζωή. Η καθημερινή ρουτίνα δεν μας αφήνει να έλθουμε *“εις εαυτόν”* και να αναμετρηθούμε με τον έσω άνθρωπο. Αλήθεια πόσες φορές εντοπίζουμε την κακία μέσα μας και καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια να την εκρίζώσουμε; Πόσες φορές αφιερώνουμε χρόνο στο να

δούμε πως θα αποτινάξουμε από πάνω μας το μίσος, την αδικία, την συκοφαντία, ακόμη και την βλασφημία; Διότι η ευχαρίστηση που προσφέρουν τα πάθη είναι φαινομενική και πρόσκαιρη. Μπορεί ο δρόμος της αμαρτίας να φαίνεται ελκυστικός και ευχάριστος, όμως στη συνέχεια δεικνύεται καταστροφικός και ανώφελος. Και αυτό διαρκώς βιώνεται όταν ο σημερινός άνθρωπος αιχμαλωτίζεται από τα διάφορα πάθη τα οποία δύνανται ακόμη και στη βία και στην εγκληματικότητα να τον στρέψουν. Επομένως δικαίως οι Πατέρες της Εκκλησίας μας θα τονίσουν ότι ο πνευματικός αγώνας πρέπει να αποβλέπει στην “παθοκτονία” και στην καλλιέργεια των αρετών.

Βεβαίως εκτός των παθών, οι πειρασμικές προκλήσεις ξεκινούν από τους πονηρούς λογισμούς και γενικά τις διάφορες λογισμικές επιθέσεις του διαβόλου στην καθημερινότητά μας. Και διερωτάται πολύ εύλογα ο Ιερός Χρυσόστομος: “*Άνθρωπε εξουσιάζουμε τα λιοντάρια και εξημερώνουμε τις επιθέσεις τους, και αμφιβάλλεις εάν θα μπορέσουμε να μεταβάλλουμε την θηριωδία σε ημερότητα στη σκέψη μας;*” Ο χριστιανός καλείται να βρίσκεται σε διαρκή πνευματική επαγρύπνηση ώστε τα πάντα να τα αντιμετωπίζει θεοπρεπώς και όχι όπως ο κόσμος επιθυμεί. Συνεπώς έχοντας όλα τα πνευματικά μέσα και δη τα ιερά μυστήρια της Εκκλησίας μας δύναται στον παρόντα βίο να καθίσταται “ο ριζοτόμος” κάθε κακίας και αμαρτίας και “ο φυτουργός” κάθε αγαθοσύνης και αρετής στη ζωή του. Ας πάρουμε λοιπόν την απόφαση και ας δώσουμε την υπόσχεση στον Τριαδικό Θεό, τον μέγα “Ριζοτόμο” πάσης κακίας και φθοράς:

“Άκαρπα και άχρηστα καμένα
δέντρα των παθών στο χώμα της ψυχής
βαθιά είναι χρόνια τώρα ριζωμένα,
ριζοτόμοι όμως θα γενούμε ‘μεις.’”

(Στίχοι από το τραγούδι “Ριζοτόμοι” Δ. Αντωνόπουλου)